

Bered er nu...

Vart jag än går så ser jag människor som gråter svart bly. De kanske inte ser det själva, men jag vet att sorgen de bär inte är lika vattentät som de tror. Ingenting är vattentätt och säkert. Man kan inte dra på sig en regnkappa eller fälla upp ett paraply och tro att man inte kommer bli träffad av den meteor som är livet. Man kan inte tänka att här kommer inget in, här kommer inget ut, allt stannar där det är menat att stanna. Det är inlåst.

Men jag ser, jag ser att det svämmar över och går sönder hos var och en som gråter svarta tårar och inget kan ändra en sak: allting går sönder förr eller senare, ingenting kan ändra på ödet. Och öder är olika för alla, men trots det så delar vi alla samma öde. Vi kommer förtvina och den sorgen bär vi inom oss som en ständig påminnelse om att allt tar slut, om att allt är en flyktig händelse i obetydliga små liv. Vi kan inte göra något stort för universum är så mycket större och vi är så fruktansvärt små. Det skrämmer oss. Evigheten och oändligheten skrämmer oss. Det är därför vi redan som små får lära oss att leva efter två enkla ord: *Carpe diem*. Fånga dagen. För dagarna kommer och går, leder mot sitt slut, bara för att börja om igen. Vad vi gör med den lilla tid vi har på denna jord är avgörande. Gör det bästa du kan, uppmanas vi. Gör allt du kan! För du kan!

Och ja, du kan. Men måste du? Vill du? Eller gör du bara vad du är tvungen för att klara dig? Men är någonting du gör någonsin tillräckligt? Kommer du någonsin kommer göra tillräckligt? Vilka vägar måste du vandra innan du inser att det aldrig är nog.

När det bara blir för mycket rasas alla broar och alla vägar som byggts faller samman - och kvar står man i askan utav det som blir kvar av destruktiviteten. Lämna mig nu när tiden är inne, nu är det på tiden att gå, jag är redan ensam som få. Din närvaro kommer inte att noteras när allt vi byggde upp försvann med ett enkelt ord: "hejdå". Jag är hellre själv i kaoset, precis som så många andra, än att behöva ta del, notera, tortera era känslor och tankar ockå. Jag klarar mig bra själv. Men ångesten tär upp våra skrangliga broar vi byggt upp för oss själva. Och allt ser hopplöst ut, ifrån våra synvinklar iallafall. Vad ska man göra då man tappat allt?

Ska man böja på huvudet och ge upp eller ska man satsa allt, det lilla man har kvar på att börja om från nytt? Ingen vet ens vad det nya är så varför ta risken? Och om man inte tar risken är man feg då eller bara väldigt modig och säker på de val som måste göras? Alltid blir man dömd, det är svart och vitt på papper men verkligheten är sällan så enkel så folk kan döma och tänja vad de vill för i slutändan kommer det ändå bara vara jag som med varje uns av styrka och mod tar de sista stegen mot vad som än väntar när man tagit det sista steget.

Ingenting är självklart i en värld som ekar av tvivel från alla håll, kanter och hörn.